

Sens i wartość Kościoła

Wcześniej widziano zasadniczo Kościół w jego misji *ad intra* tzn. w jego posłannictwie wobec swoich dzieci na zewnątrz rzeczywistości świata i życia jego wiernych.

Według Konstytucji dogmatycznej o Kościele Lumen Gentium – zasadniczym zadaniem Kościoła jest realizacja odwiecznego zamysłu Boga. Polega ona na obdarowywaniu człowieka udziałem w Boskim życiu, a udział ten (participatio) oznacza dla człowieka wspólnotę (communio) z Bogiem i w konsekwencji prawdziwą jedność między ludźmi. Innymi słowy zasadniczą racją bycia Kościołem jest służba zbawieniu, czyli posługa jednania człowieka z Bogiem i ludzi między sobą. W tym celu został ustanowiony i wyposażony w określone środki zbawcze, pełnię łaski i prawdy.

Według Katechizmu Kościoła Katolickiego (por. 845) – Kościół jest „światłem pojednanym”; jest „okrętem, który żegluję pomyślnie na tym świecie, biorąc tchnienie Ducha Świętego w rozpięty żagiel krzyża Pana” i jak „arka Noego” zdolny jest ocalić z potopu.

Według Konstytucji duszpasterskiej o Kościele w świecie współczesnym Gaudium et spes – posłannictwa Kościoła w świecie ma charakter religijny. Dlatego Kościół, posłany do wszystkich narodów wszelkich czasów i miejsc, nie wiąże się wyłącznie i nierozdzielnie z żadną rasą ani narodem, żadną konkretną obyczajowością ani zwyczajem, lecz z wielkim szacunkiem uznaje wszystko to, co jest prawdziwe, dobre i sprawiedliwe w bardzo różnych instytucjach rodzaju ludzkiego. Sam zaś pragnie jedynie, by służąc dobru wszystkich, mógł swobodnie się rozwijać (por. 42,58).

Kościół jest powszechnym sakramentem zbawienia (KK, 48).

Ostateczną drogą Kościoła jest człowiek (JPII-RH, 14) i Kościół jest winien człowiekowi przede wszystkim to proste, a jakże wymowne Orędzie: „Człowiek jest kochany przez Boga!” (CL, 34). Trzeba zatem postrzegać Kościół jako swego rodzaju „stowarzyszenie małej łodzi” (J. Ratzinger – Communio 2003). Płynący nią po wzburzonych falach świata uczniowie Pańscy i uczennice Pańskie oferują każdemu człowiekowi zbawienie, tj. obecnego w łodzi Chrystusa.

Kościół jako lud Boga Ojca przez swą nadprzyrodzoną jedność z Chrystusem jest Ciałem Chrystusa i świątynią Duch Świętego (1Kor 3,16).

Kościół jest nowym Izraelem i zgromadzoną spośród wielu narodów, związaną ze starym Izraelem nową zbawczą wspólnotą (KK, 9). Lud ten został wybrany przez Boga nie w sensie jakiegoś szczególnego przywileju, lecz do pełnienia specyficznej służby całej ludzkości. Mesjański lud Boży uczestniczy jako całość w prorockim, królewskim i kapłańskim zbawczym posłannictwie Chrystusa (KK, 13). Ponieważ Kościół jako miejsce czynnej obecności Boga jest napełniony Duchem Ojca i Syna, również Ducha Chrystusa jest źródłem różnych misji, posług, urzędów i wolnych charyzmatów, przez które na rozmaite sposoby urzeczywistnia się prorocka, królewska i kapłańska posługa Kościoła. Dlatego: „Kościół katolicki skutecznie i ustawicznie dąży do ponownego zespolenia całej ludzkości, wraz ze wszystkimi jej dobrami, z Chrystusem Głową, w jedności Jego Ducha” (KK, 13).

BIULETYN DUSZPASTERSKI

Styczeń / 2019

PARAFIA MATKI BOŻEJ FATIMSKIEJ w NOWOGARDZIE

Proboszcz, Wicedziekan – ks. kan. dr Ireneusz Kamionka
72-200 Nowogard ul. Bema 26, Tel. 91 - 39 - 21 – 592

Msze św. w Parafii p.w. Matki Bożej Fatimskiej

NIEDZIELA

Kościół parafialny w Nowogardzie

Msza św. o godz. 9.00

Msza św. o godz. 12.00

Kościół filialny w Lestkowie

Msza św. o godz. 10.00

Kościół filialny w Miętnie

Msza św. o godz. 11.00

DNI POWSZEDNIE

Kościół parafialny w Nowogardzie

W dni powszednie Msza św. o godz. 17.00. Nabożeństwa:

Środa przed Mszą św. – Nowenna do MBNP.

Pierwszy czwartek miesiąca – modlitwa o powołania.

Pierwszy piątek miesiąca – modlitwa za chorych.

Pierwsza sobota miesiąca – Nabożeństwo Fatimskie.

BIURO PARAFIALNE

W każdą sobotę Biuro Parafialne jest otwarte na plebanii, od godz. 16.00 do godz. 17.00.

Przed i po każdej Mszy św. w kościele parafialnym można załatwiać sprawy związane z Biurem Parafialnym.

Sprawy nagłe, dotyczące odwiedzin chorych i pogrzebu można załatwiać w każdym dogodnym terminie.

Wszelkie inne sprawy oraz rozmowy można podejmować po uprzednim umówieniu się przez telefon z księdzem proboszczem.

Czytelnia Parafialna jest otwarta w sobotę na plebanii, od godz. 16.00 do godz. 17.00.

Ważniejsze wypowiedzi Kościoła dotyczące końca czasów:

a) Dotyczące losu pojedynczego człowieka

1. Śmierć jest następstwem grzechu.

2. Śmierć jest końcem stanu pielgrzymowania. Po śmierci człowiek nie może już przez zasługi wywierać wpływu na swój ostateczny los.

3. Przez śmierć Chrystusa zostało definitywnie pokonane panowanie śmierci jako znaku nieobecności łaski.

4. Od razu po śmierci dokonuje się indywidualny sąd, który decyduje o ostatecznym losie: niebo, czyściec i piekło jeszcze przed zmartwychwstaniem ciała i paruzją.

5. O szczęśliwości niebieskiej naucza się, że polega ona na rozkoszowaniu się widzeniem istoty Bożej.

6. O czyścicu uczy się, że istnieje i że jest miejscem oczyszczenia człowieka z pozostających jeszcze kar za grzechy.

7. Karą za grzech pierworodny jest utrata widzenia Boga.

8. O piekle uczy się, że dostaje się do niego ten, kto do samej śmierci trwa w grzechu śmiertelnym.

b) Dotyczące wspólnoty żyjących i zmarłych w Chrystusie

1. Między wszystkimi należącymi do Chrystusa istnieje autentyczna wspólnota w zbawieniu, w której są święci w niebie, wierni żyjący w stanie pielgrzymowania i dusze znajdujące się w czyścicu.

2. Spełnieni święci w niebie modlą się za ludzi.

3. Dusze w stanie oczyszczania się uczestniczą we wspólnocie świętych. Sami wprawdzie nic nie mogą uczynić dla własnego postępu, ale żyjący mogą im dopomagać przez wstawiennictwo: Msza św., modlitwa, czyny aktywnej miłości bliźniego, inne pobożne uczynki i odpusty.

c) Dotyczące eschatologii powszechnej

1. Na końcu przyjdzie ponownie Chrystus w swej przyjętej za swoją naturze ludzkiej.

2. Wszyscy ludzie, także potępieni, uczestniczą w zmartwychwstaniu do życia wiecznego albo na wieczne potępienie człowieka z duszą i ciałem.

3. Po wskrzeszeniu zmarłych odbędzie się sąd powszechny nad całą ludzkością i jej historią. Dnia tego nie znają ani aniołowie ani ludzie. Chrystus zna ten dzień w swej ludzkiej naturze, ale nie z niej, lecz tylko mocą Boskiej natury.